

Kraków, dnia 16 stycznia 2015 roku

SAiW CP 10/01/2015

**Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego
Departament Własności Intelektualnej i Mediów
ul. Krakowskie Przedmieście 15/17
00-071 Warszawa**

Szanowni Państwo,

w nawiązaniu do szóstego spotkania Forum Prawa Autorskiego, które odbyło się w dniu 19 listopada 2014 roku i poświęcone było zagadnieniom mechanizmów licencjonowania treści chronionych przez prawo autorskie i prawa pokrewne, Stowarzyszenie Autorów i Wydawców Copyright Polska (dalej: „SAiW Copyright Polska” lub „Stowarzyszenie”) przekazuje swoje uwagi do poszczególnych propozycji zawartych w materiale MKiDN przesłanym przed tym spotkaniem, a także do problemów poruszonych podczas samego posiedzenia.

**Uwagi ogólne do kierunku ewentualnych zmian przepisów
dotyczących umów prawnoautorskich**

Problematyka licencjonowania treści chronionych przez prawo autorskie i prawa pokrewne jest ważnym zagadnieniem praktycznym, z tego też powodu Stowarzyszenie Autorów i Wydawców Copyright Polska z zadowoleniem przyjmuje fakt, iż Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego podjęło działania zmierzające do przeglądu obecnie obowiązującej regulacji w zakresie umów prawnoautorskich w ustawie z dnia 4 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych (dalej: „**pr. aut.**”).

Stan prawny odnoszący się do umów autorskich, z jakim mamy do czynienia obecnie, może budzić wątpliwości i powodować niepewność prawną dla stron stosunków prawnoautorskich. Jest to sytuacja niekorzystna dla uczestników obrotu i należy dążyć do jej usprawnienia. W opinii SAiW Copyright Polska nie istnieje jednak konieczność definitywnej reorganizacji istniejących przepisów, ale raczej ich udoskonalenia i dostosowania do potrzeb podmiotów współczesnego obrotu prawnoautorskiego. Dotyczy to w szczególności konieczności wypracowania skrojonej na obecne warunki równowagi pomiędzy usprawiedliwionymi interesami podmiotów praw autorskich a łatwym dostępem użytkowników do dzieł. Wiąże się to zwłaszcza z zagadnieniem swobody kontraktowej i jej ograniczeń w stosunkach

prawnoautorskich.

SAiW Copyright Polska pragnie zwrócić uwagę, iż warto włączyć do dyskusji na temat mechanizmów licencjonowania treści chronionych określonej przez MKiDN aspekt wprowadzenia do polskiego porządku prawnego instrumentów takich jak rozszerzone zbiorowe licencje (*extended collective licensing*) ułatwiających udzielanie licencji dla szerokiego grona użytkowników. Naszym zdaniem dyskusja na temat licencjonowania treści nie może odbyć się z pominięciem tych zagadnień. Rozumiemy jednakże, że – zgodnie z zapowiedziami MKiDN – właściwym momentem dla przeprowadzenia tej debaty będą przygotowania do implementacji do polskiego porządku prawnego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/26/UE z dnia 26 lutego 2014 roku w sprawie zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi oraz udzielania licencji wieloterytorialnych dotyczących praw do utworów muzycznych na potrzeby ich wykorzystania na internetowym polu eksploatacji na rynku wewnętrznym.

Szczegółowe odpowiedzi na pytania zadane przez MKiDN w materiale dotyczącym mechanizmów licencjonowania treści prawnoautorskich

Pytanie 1: Czy uważają Państwo za zasadne uregulowanie w ustawie o prawie autorskim typów umów najczęściej występujących w obrocie? Jeżeli tak, to jakie typy umów wymagałyby takiej regulacji?

Prawdą jest, że polski ustawodawca rezygnując w ustawie z dnia 4 lutego 1994 roku z wyróżniania typów umów autorskich zerwał z tradycją polskiego prawa autorskiego wyrażoną zarówno w Prawie autorskim z 1926 roku, jak i w Prawie autorskim z 1952 roku, które to ustawy regulowały szczegółowo umowę wydawniczą, jak również inne umowy prawnoautorskie (m. in. umowę o wystawienie utworu scenicznego czy umowę o publiczne wykonanie dzieła muzycznego). Regulacja ta odbiega również od modeli ustawodawczych, jakie znamy z krajów takich jak Francja czy Niemcy, gdzie znajdujemy trzon przepisów o poszczególnych umowach prawa autorskiego.

Brak ustawowego modelu jakiegokolwiek szczegółowej umowy autorskiej i ograniczenie się do ogólnych postanowień o umowach kosztem wyodrębnienia szczegółowych umów może czasami stanowić pewnego rodzaju niedostatek obecnej regulacji umów prawa autorskiego. Jednakże naszym zdaniem obecnego stanu rzeczy nie należy zmieniać w ramach interwencji ustawodawczej.

Dotychczasowa praktyka kontraktowa wykształciła bowiem bogate instrumentarium w tym zakresie. Ponadto obecnie, z uwagi na rozwój technologii i coraz nowsze modele biznesowe

prowadzenia działalności gospodarczej opartej na umożliwieniu dostępu do dzieła, coraz trudniej jest określić, jakie cechy składają się na typowy prawnoutorski stosunek kontraktowy. Wprowadzanie na tym etapie ustawowego uregulowania tradycyjnych umów prawnoutorskich, takich jak np. umowa wydawnicza jest obarczone ryzykiem, że regulacje te będą obejmowały w praktyce tylko niewielki zakres przypadków, a większość stosunków prawnoutorskich i tak będzie miała charakter umów nienazwanych. Ponieważ ewentualne uregulowanie typów umów prawnoutorskich znalazłoby najpewniej wąskie zastosowanie, a ponadto istnieje poważna wątpliwość, czy ze względu na obecną ogromną dynamikę stosunków gospodarczych, faktyczne nadążenie ustawodawcy za praktyką obrotu jest w ogóle możliwe, zdaniem SAIW Copyright Polska należy zrezygnować z wprowadzania takiego rozwiązania.

Pytanie 2: Czy uważają Państwo, że konieczne jest uregulowanie w ustawie nabycia i zakresu uprawnień przysługujących zamawiającemu w ramach umowy o dzieło w związku z korzystaniem z dzieła np. poprzez przyznanie zamawiającemu uprawnień licencyjnych? W przypadku odpowiedzi pozytywnej prosimy o wskazanie, jaki zakres uprawnień licencyjnych powinien być przyznany zamawiającemu.

Zdaniem SAIW Copyright Polska, odpowiadając na to pytanie, należy zgodzić się z poglądem wygłoszonym w trakcie obrad VI Forum Prawa Autorskiego przez Pana dra Tomasza Targosza, iż właściwie nadużyciem ze strony twórcy jest twierdzenie, że zamawiający nie ma prawa korzystania z utworu w sytuacji posłużenia się przez strony umową o dzieło dla uregulowania łączącego ich stosunku prawnego, bez odniesienia się jednakże do samego przejścia uprawnień (upoważnienia) do korzystania z utworu, jeśli przedmiot umowy zgodnie z celem stron musi być wykonywany w sposób wkraczający w monopol prawnoutorski. Zdaniem dra Targosza, które podzielamy, sytuację taką da się rozwiązać już w oparciu o ogólne reguły wykładni – można powiedzieć, iż w takiej sytuacji, wykonawca ma co najmniej obowiązek udzielenia zamawiającemu licencji, w takim zakresie, w jakim jest to do korzystania z utworu niezbędne. W braku odmiennych postanowień stron powinna to być licencja niewyłączna na polach eksploatacji, które są konieczne do korzystania z dzieła zgodnie z celem umowy, zaś obowiązku tego można byłoby dochodzić na drodze sądowej (orzeczenie sądu zastępowałyby wówczas oświadczenie woli wykonawcy).

Tym niemniej z uwagi na częstotliwość występowania w praktyce obrotu umów o dzieło dotyczących utworów w rozumieniu pr. aut., a nie odnoszących się do kwestii uprawnień do korzystania z dzieła, jak również prawdopodobny dość długi okres kształtowania się potencjalnej praktyki orzeczniczej aprobującej przedstawiony powyżej sposób interpretacji przepisów na korzyść zamawiającego, należy opowiedzieć się za uregulowaniem w pr. aut. nabycia przez zamawiającego odpowiednich uprawnień przysługujących mu w ramach umowy o dzieło w związku z korzystaniem z utworu. Zdaniem SAIW Copyright Polska

w braku odmiennych postanowień stron powinna to być licencja niewyłączna na polach eksploatacji określonych funkcjonalnie, to jest takich, jakie są niezbędne do korzystania z utworu zgodnie z celem umowy.

Pytanie 3: Czy uważają Państwo, że należy rozszerzyć skuteczność umów licencyjnych względem nabywców praw wyłącznych na wzór art. 78 ustawy Prawo własności przemysłowej?

Pytanie 11: Czy Państwa zdaniem należy wzmocnić ochronę sukcesyjną licencjobiorców, w przypadku przeniesienia majątkowych praw autorskich przez licencjodawcę albo sukcesji generalnej?

Jak rozumiemy, odpowiedź na powyższe pytania warunkowana jest przyjęciem przez Autorów kwestionariusza stanowiska o obligacyjnym charakterze umowy licencyjnej, z którego wynika, że jeżeli ktoś udzielił licencji, będąc uprawnionym, a następnie przeniósł prawa autorskie na inną osobę, to przestaje być podmiotem, który może kogokolwiek uprawnian do korzystania z utworu. Powoduje to, że udzielona wcześniej przez uprawnionego licencja traci skuteczność. Stąd potrzeba poszukiwania rozwiązania, które ma lepiej chronić pozycję licencjobiorcy, to jest zagwarantować, że udzielona licencjobiorcy licencja będzie skuteczna także wobec nabywcy praw majątkowych. Rozwiązaniem takim miałoby być rozszerzenie skuteczności umów licencyjnych względem nabywców praw wyłącznych na wzór art. 78 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 roku Prawo własności przemysłowej, który to przepis stanowi, że „w razie przejścia patentu obciążonego licencją, umowa licencyjna jest skuteczna wobec następcy prawnego”.

W opinii SAIW Copyright Polska należy rozważyć wprowadzenie podobnego rozwiązania w pr. aut., pamiętając jednakże o odmiennym charakterze praw własności przemysłowej, a zwłaszcza, że są to prawa, które trwają o wiele krócej niż prawa autorskie czy prawa pokrewne. W związku z tym należałoby na potrzeby stosunków prawnoautorskich zaprojektować takie rozwiązanie, które gwarantowałoby nowemu uprawnionemu możliwość wypowiedzenia umowy licencyjnej na określonych warunkach, w przeciwnym razie – jak się wydaje – licencjodawca (nowy uprawniony) byłby zbyt ograniczony w wykonywaniu nabytego prawa.

Pytanie 4: Czy Państwa zdaniem konieczne jest wprowadzenie do ustawy o prawie autorskim reguły interpretacyjnej w sytuacji, w której pola eksploatacji nie są w umowie wskazane w sposób wyraźny? Jeśli tak, do jakich przesłanek ta reguła powinna się odwoływać (np. celu umowy)?

Obowiązek specyfikacji pól eksploatacji w umowie ma bardzo istotne znaczenie z punktu

widzenia bezpieczeństwa obrotu prawnoautorskiego. Ponieważ prawa autorskie są podzielne, a także skuteczne względem osób trzecich, brak precyzyjnego określenia pól eksploatacji w umowie prowadzi zawsze do ryzyka kolizji z prawem przysługującym innemu podmiotowi. Obecny stan prawny, w którym przepisy pr. aut. nie wskazują żadnych skutków niewymienienia w umowie pól eksploatacji ani też nie określają kryteriów, według których można określić, czy pola eksploatacji wymienione są wyraźnie, powoduje znaczną niepewność prawną co do zakresu, skuteczności lub ważności umów prawnoautorskich, a w konsekwencji bardzo duże ograniczenie dla obrotu prawnoautorskiego. Stąd też SAIW Copyright Polska opowiada się za ustawowym rozstrzygnięciem tej kwestii, podkreślając jednocześnie, że odpowiednia reguła interpretacyjna miałaby zastosowanie tylko w sytuacji, kiedy stronom nie udało się uregulować zagadnienia pól eksploatacji w umowie w sposób wystarczająco precyzyjny, co do zasady bowiem strony powinny móc ukształtować pola eksploatacji w umowie tak, jak tego chcą.

Projektując zaś wspomnianą regułę interpretacyjną, należy odwołać się do ogólnych zasad wykładni umów i badać, jaki był zgodny zamiar i cel umowy (art. 65 k.c.), uzupełniając te reguły o kryterium charakteru i przeznaczenia utworu (art. 49 pr. aut.). Ustalenie treści umowy prawnoautorskiej powinno uwzględniać całokształt okoliczności, w jakich umowa została zawarta i brać biorąc pod uwagę zarówno ustalone zwyczaje, jak i zasady współżycia społecznego.

Pytanie 5: Czy Państwa zdaniem powinna zostać wprowadzona możliwość przeniesienia całości autorskich praw majątkowych do utworu na wszystkich polach eksploatacji znanych w momencie zawarcia umowy?

Zdaniem SAIW Copyright Polska, choć rozwiązanie takie jest kuszące dla podmiotów korzystających z utworów, należy być ostrożnym przy jego wprowadzaniu, a to z uwagi na nierozwiązane jak dotąd (i być może nierozwiązywalne) wątpliwości co do tego, co to jest pole znane w momencie zawarcia umowy (i czy do uznania, że pole jest znane/nieznane wystarczy sama świadomość stron, czy też konieczne są pewne wskaźniki obiektywne). Podobnie dyskusyjne jest, czy np. pole eksploatacji powszechne w innym państwie przesądza od razu o tym, że pole to znane jest także w Polsce (problem ten oczywiście traci na znaczeniu w obecnym zglobalizowanym świecie, ale nie należy go mimo wszystko całkowicie pomijać).

Wydaje nam się, iż z uwagi na przyjętą w prawie autorskim zasadę ochrony twórcy raczej nie należy wprowadzać zasady przeniesienia całości praw majątkowych do utworu w obrocie, w którym jedną ze stron umowy jest rzeczywisty twórca utworu. Natomiast opowiadamy się za rozważeniem dopuszczalności takiego rozwiązania w obrocie obustronnie profesjonalnym, to jest takim, w którym po obu stronach umowy występują podmioty uprawnione

prawnoautorsko w sposób wtórny.

Pytanie 6: Czy należy utrzymać zakaz zawierania umów, które dotyczą pól eksploatacji nieznanych w momencie zawarcia umowy? Jeśli nie, w jaki sposób należałoby zapewnić ochronę interesów uprawnionego?

Zdaniem SAIW Copyright Polska zakaz zawierania umów, które dotyczą pól eksploatacji nieznanych w momencie zawarcia umowy, powinien zostać zniesiony, przy założeniu, że polem przyszłym („nieznanym w momencie zawarcia umowy”) w rozumieniu pr. aut. jest takie pole eksploatacji, co do którego mamy wyobrażenie, jak pole takie wygląda, natomiast z uwagi na fakt, że dany sposób korzystania z utworu nie jest jeszcze dostatecznie wykorzystywany, trudno jest określić jego realny potencjał ekonomiczny. Natomiast twórcy powinno zostać zagwarantowane (normą bezwzględnie obowiązującą) wynagrodzenie za korzystanie z utworu na przyszłych polach eksploatacji.

Pytanie 7: Czy Państwa zdaniem należy zróżnicować poziom ochrony podmiotów profesjonalnych, które nabyły autorskie prawa majątkowe, w stosunku do poziomu ochrony słabszej strony umowy?

W opinii SAIW Copyright Polska obecne przepisy pr. aut. co do zasady chronią interesy rzeczywistego autora dzieła w odpowiedni sposób. Dalsze interwencje ustawodawcze powinny naszym zdaniem mieć na celu maksymalne podniesienie poziomu ochrony wszystkich podmiotów prawa autorskiego, zwłaszcza w sytuacji, z jaką mamy do czynienia obecnie, kiedy obie kategorie podmiotów, zarówno twórcy, jak i inni posiadacze praw, znajdują się niejednokrotnie pod presją środowisk dążących do korzystania z twórczości intelektualnej, ale bez zapewnienia posiadaczom praw ekwiwalentnej rekompensaty z tego tytułu.

Pytanie 8: Czy Państwa zdaniem koniecznym jest doprecyzowanie przez ustawę momentu udzielenia licencji?

SAIW Copyright Polska w zasadzie nie dostrzega konieczności ustawowego doprecyzowania momentu udzielenia licencji, gdyż jest to zagadnienie, które w praktyce obrotu jest prawie zawsze uregulowane w umowie licencyjnej. Tym niemniej, nie widzimy zagrożeń związanych z ewentualnym ustawowym przesądzeniem momentu udzielenia licencji, tak jak ma to miejsce w odniesieniu do momentu przejścia majątkowych praw autorskich w przypadku umowy o przeniesienie praw autorskich (art. 55 ust. 4 pr. aut.).

Pytanie 9: Czy Państwa zdaniem należy wprowadzić do ustawy wyraźne prawo do wypowiedzenia umowy przez licencjodawcę w momencie, gdy licencjobiorca nie eksploatuje

praw lub korzysta z nich jedynie w ograniczonym zakresie w stosunku do nabytej licencji (np. tylko na jednym z wielu pól eksploatacji)?

Zdaniem SAIW Copyright Polska wymaganie od licencjobiorcy, aby faktycznie korzystał on z licencji, nie jest niczym uzasadnione, w związku z czym opowiadamy się przeciwko wprowadzeniu do pr. aut. prawa wypowiedzenia umowy przez licencjodawcę w takiej sytuacji. Również z tego powodu, iż w realiach obrotu gospodarczego cechującego się bardzo dużą różnorodnością zawieranych umów prawnoautorskich trudno wyobrazić sobie precyzyjną regułę co do wskazania sytuacji, w których można byłoby zmusić korzystającego do korzystania z przysługujących mu praw.

Z ostrożności podnosimy, iż – na wypadek, gdyby ustawodawca zdecydował jednak o wprowadzeniu do ustawy prawa do wypowiedzenia umowy przez licencjodawcę w momencie, gdy licencjobiorca nie eksploatuje praw (bądź korzysta z nich w ograniczonym zakresie w stosunku do nabytej licencji), rozstrzygnięcie takie powinno zabezpieczać jednak interesy podmiotów (przedsiębiorców) będących licencjobiorcami dzieł objętych ochroną prawnoautorską. Można np. zastanowić się nad rozwiązaniem zakładającym wyznaczenie licencjobiorcy przez licencjodawcę odpowiedniego terminu na rozpoczęcie eksploatacji na wskazanym (dotąd nie „używanym”) polu eksploatacji, z zastrzeżeniem, że gdyby to w ciągu wyznaczonego terminu nie nastąpiło, licencjodawca zamierza wypowiedzieć umowę licencyjną.

Pytanie 10: W jaki sposób rozwiązać problem umów licencyjnych zawieranych na czas oznaczony dłuższy niż 5 lat?

Regulacja art. 68 ust. 2 pr. aut. (powodująca, że strony zdecydowane zawrzeć stosunek licencyjny na okres dłuższy niż 5 lat w istocie nie mają instrumentu prawnego dla zagwarantowania tego skutku) rzeczywiście powoduje niejednokrotnie znaczne osłabienie stosunków licencyjnych i niepewność prawną po stronie korzystającego z chronionego utworu. W rezultacie często licencjobiorca, którego wszystkie potrzeby w zakresie korzystania z dzieła zostałyby zapewnione w sposób wystarczający przez długoterminową umowę licencyjną, domaga się zawarcia umowy przenoszącej prawa autorskie, właśnie z uwagi na chęć uniknięcia ryzyka co do przyszłości nawiązanego stosunku umownego. Zdaniem SAIW Copyright Polska należy uregulować tę sytuację. Należałoby znieść ograniczenie 5-letnie i wprowadzić zasadę, typową dla innych stosunków umownych, że umowa zawarta na czas oznaczony ulega wypowiedzeniu, jeżeli strony przewidziały taką możliwość w umowie, w terminach (i wypadkach) określonych w umowie. Umowa licencyjna zawarta na czas nieoznaczony ulegałaby wypowiedzeniu (zarówno przez licencjodawcę, jak i licencjobiorcę) z zachowaniem terminów umownych, a w ich braku z zachowaniem terminów ustawowych. Rozwiązanie takie należy postulować co najmniej w

odniesieniu do umów licencji niewyłącznej, jak również w obrocie wtórnym.

Pytanie 12: Czy należy wprowadzić ochronę sublicencjobiorców w przypadku przeniesienia praw i obowiązków przez licencjobiorcę (sublicencjodawcę) na inny podmiot? Czy należy wprowadzić ochronę sublicencjobiorców w przypadku wygaśnięcia licencji z przyczyn innych niż wynikające z okresu jej trwania lub czasu ochrony praw?

Sytuacja, której dotyczy *Pytanie 12* jest niejako odwzorowaniem sytuacji licencjobiorcy w przypadku przeniesienia praw przez licencjodawcę. Jednakże o ile w przypadku licencjobiorcy zabezpieczenie jego interesów w razie następstwa prawnego po stronie licencjodawcy wydaje się być uzasadnione, o tyle uzasadnienia tego brak w przypadku sublicencjobiorcy. Z istoty sublicencji bowiem wynika jej niejako wtórny (pochodny) w stosunku do samej licencji charakter, nie wydaje się, aby istniało aksjologiczne uzasadnienie dla ochrony sublicencjobiorcy w przypadku zmiany osoby licencjobiorcy (sublicencjodawcy).

Pytanie 13: Czy norma art. 75 ust. 1 powinna mieć charakter bezwzględnie obowiązujący?

Zagadnienie poruszone w *Pytaniu 13* jest kwestią złożoną, wymagającą przeprowadzenia interpretacji nie tylko przepisów pr. aut., ale i prawa UE. W nauce prawa wskazuje się, że przepis art. 75 ust. 1 pr. aut. – pomimo jego dosłownego brzmienia – nie jest normą dyspozytywną, ale bezwzględnie obowiązująca, gdyż taki jego charakter wynika z dyrektywy o programach komputerowych oraz z orzecznictwa TSUE w tej mierze. Naszym zdaniem w istocie rzeczy przepis ten powinien mieć charakter przepisu bezwzględnie obowiązującego (jego cel jest w zasadzie taki jak art. 23¹ pr. aut. – „zwielokrotnianie przejściowe i techniczne, niezbędne w ramach procesu technologicznego”).

Pytanie 14: Jakie inne problemy dotyczące stosowania przepisów o przejściu autorskich praw majątkowych zauważają Państwo w swojej praktyce?

SAiW Copyright Polska zwraca uwagę na potrzebę przeglądu przepisów pr. aut. dotyczących stosunków umownych pomiędzy organizacją zbiorowego zarządzania a korzystającym z utworów, jak również stosunków twórców z organizacjami zbiorowego zarządzania, a także przepisów Rozdziału 12¹ ustawy dotyczących postępowania przed Komisją Prawa Autorskiego. Przepisy te budzą bowiem liczne wątpliwości w praktyce, a ich odpowiednie ukształtowanie jest niezmiernie ważne, zwłaszcza w istniejącej obecnie rzeczywistości, kiedy ze względu na szybki rozwój technologii obrót majątkowymi prawami autorskimi może odbywać się w sposób efektywny właściwie jedynie za pośrednictwem organizacji zbiorowego zarządzania.

Dodatkowo, SAIW Copyright Polska dostrzega potrzebę przesądzenia w przepisach pr. aut. o zasadach przenoszenia majątkowych praw autorskich do utworów powstałych w ramach stosunku pracy, w tym również do pracowniczych utworów naukowych. Problem zakresu zastosowania bezwzględnie i względnie obowiązujących przepisów Rozdziału V pr. aut. do autorskoprawnych aspektów umów o pracę budzi bowiem wiele kontrowersji, a jest to zagadnienie o bardzo dużym znaczeniu praktycznym. Podobnie ma się rzecz z rozwiązaniami przyjętymi w art. 86 c) – art. 86 i) ustawy z dnia 27 lipca 2005 roku Prawo o szkolnictwie wyższym dotyczącymi zasad zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi oraz prawami własności przemysłowej, jak również zasad komercjalizacji wyników badań naukowych.

Pytanie 15: Czy Państwa zdaniem problematyka umów dotyczących tzw. „otwartych licencji” powinna zostać odzwierciedlona w ustawie? Jeśli tak, proszę podać w jaki sposób.

Zdaniem SAIW Copyright Polska nie ma takiej potrzeby. Należy raczej skupić się na zniesieniu pewnych ograniczeń swobody kontraktowej stron, jakie występują na gruncie prawa autorskiego, co z pewnością przełoży się na łatwiejsze stosowanie w praktyce także mechanizmów dotyczących licencji otwartych.

Z poważaniem

Barbara Józwiak

Prezes SAIW Copyright Polska